

Phần 3

Nghe tiếng nói cười của mẹ Mây Hồng biết là nhà có khách. Nên cô nhẹ chân đi nhanh lên phòng của mình. Mây Hồng nghe rất rõ tiếng của mẹ mình.

- Chị an tâm đi. Nói coi vậy chứ mà rất nghe lời tôi lắm.

Bà Hân cũng vui vẻ ra mặt:

Trăm sự nhờ chị. Thằng Vũ nhà tôi rất mực thương yêu cháu Mây Hồng.

- Nghe mẹ nói mà Mây Hồng nổi da gà:

- Được mà, tôi nhất định sẽ thuyết phục được nó. Chị cứ tin tôi đi.

Bà Hân than vãn:

Tội cho thằng Vũ nhà tôi lắm chị ạ! Nó buồn nhiều khi biết Mây Hồng từ chối nó.

- Tội nghiệp dữ hôn. Chị an tâm về nói với nó rằng tôi đã lên tiếng thì mọi chuyện xem như ổn cả. Bà Hân đứng lên:

- Vậy thôi tôi về đây!

- Được chị cứ về, mọi việc hãy để tôi lo.

Bà Hân ra về rồi. Bà Lam Hồng mới nhận Mây Hồng đã về từ lâu:

- Mẹ, mẹ vừa nói chuyện với ai thế?

Bà Lam Hồng vẻ mặt rạng rỡ, nắm tay Mây Hồng kéo ngồi xuống cạnh mình:

- Con ngồi xuống đây!

- Có chuyện gì thế mẹ?

Bà Lam Hồng tìm cách để gợi ý cho Mây Hồng hiểu:

- Con may mắn lắm mới được bà ta để ý vờ như chưa hiểu Mây Hồng hỏi lại:

- Mẹ nói gì mà con không hiểu gì cả.

- Bà Lan! Hồng nói luôn:

- Bà Hân ngỏ ý muốn cưới con cho Trường Vũ.

Mây Hồng đứng vụt lên:

- Mẹ nói sao?

- Đây là chuyện vui về con thấy mình gặp may mắn không?

Mây Hồng lắc đầu từ chối:

- Không đâu, con không thể chấp nhận được.

- Sao thế?

Mây Hồng đáp:

- Con và anh ấy không hợp nhau. Không thể Bà Lam Hồng thoáng ngạc nhiên:

- Tại sao con lại từ chối. Hai đứa vui vẻ với nhau lắm mà.

- Tụi con chỉ là bạn của nhau thôi mà mẹ.

Từ tình bạn chuyển sang tình yêu thì đâu có xa xôi gì.

Mây Hồng nhăn nhó:

- Nhưng con không thể nào yêu anh ấy được mà mẹ.

Bà Lam Hồng nghiêm nét mặt:

- Lời mẹ đã hứa với người ta rồi. Con không thể cãi được.

Mây Hồng cảm thấy ngọt ngào. Biết làm sao đây khi mà mẹ đã quyết định rồi. Mây Hồng khẩn khoản:

- Nếu con lấy chồng mà không có hạnh Phúc thì mẹ có vui không?

- Con đừng có hỏi đồ mẹ như vậy có được không. Mẹ làm sao em khi con sống mà không có hạnh phúc.

Mây Hồng được dịp nói luôn:

Nếu như vậy thì xin mẹ đừng có ép buộc con như vậy.

- Đó là mẹ muốn nhìn thấy con sung sướng và hạnh phúc mà thôi. Con có hiểu không?

- Nhưng con và Trường Vũ không thể nào lấy nhau được mẹ à!

Bà Lam Hồng biết rằng trong một sớm một chiều khó có thể nào thuyết phục Mây Hồng được nên bà dịu giọng:

- Mẹ sẽ cho con một tuần để suy nghĩ. Nhưng Mây Hồng vẫn từ chối quyết liệt.

- Con không chịu đâu. Dù mẹ có cho con thời gian bao nhiêu đi nữa thì vẫn thế mà thôi.

Bà Lam Hồng đứng lên, cổ kèm sự bức tức trong lòng:

- Thôi con về phòng đi!

Mây Hồng rất hiểu tấm lòng của bà. Cô cũng thừa hiểu bà rất thương cô. Vì vậy Mây Hồng nhất định phản kháng đến cùng. Việc hôn sự ấy. Điện thoại của cô có tín hiệu. Nhận ra số điện thoại của Kỳ Anh, Mây Hồng hỏi nhanh:

- Gì thế hả?

Kỳ Anh nói như hốt hoảng:

- Đức Tài xảy ra chuyện rồi.

Mây Hồng hét lên:

- Anh ấy làm sao?

Đức Tài vừa bị tai nạn giao thông hiện đã vào bệnh viện Chợ Rẫy.

Mây Hồng lo lắng:

- Liệu anh ấy có làm sao không?

Kỳ Anh khịt mũi:

- Ta cũng không biết nữa.

- Vậy mi tính làm sao?

- Tính gì cơ.

- Thăm Đức Tài!

Kỳ Anh do dự.

- Giờ này hả Ta.

- Sao vậy, mi đi không được à?

Kỳ Anh ấp úng:

- Minh... mình làm sao mà ra khỏi nhà được đây.

Mây Hồng sáng suốt hơn:

- Thiếu gì lý do để ra khỏi nhà chứ!

- Lý do gì?

Mây Hồng suy nghĩ.

- Này, ta sẽ đến nhà tìm mi và rủ mi đi chơi.

Kỳ Anh gật đầu lia lịa:

- Được đây, mi đến liền nhé.

Kỳ Anh cúp máy. Mây Hồng chuẩn bị đi ra ngoài thì lại bị mẹ mình chặn lại:

- Con lại ra ngoài sao?

Mây Hồng đành nói dối:

Nhỏ Kỳ Anh bị bệnh nên con phải đến thăm nó một chút.

Bà Lan, Hồng sốt sắng:

- Vậy thì con đi nhanh rồi về sớm.

Chỉ chờ có thế Mây Hồng vọt nhanh ra chỗ lấy xe. Một lát sau cô đã có mặt tại nhà của Kỳ Anh bà Kỳ Hoa mẹ của Kỳ Anh đón cô tại cổng:

- Con đến chơi với Kỳ Anh à?

Mây Hồng không bỏ qua cơ hội liền nói:

- Dạ tuần sau là đến sinh nhật mẹ con. Nè con muốn nhờ Kỳ Anh ra siêu thị với con để mua quà cho mẹ.

Nghe cô nói thế bà Kỳ Hoa vui vẻ nhận lời:

Nó đang ở trong phòng, con vào với nó đi. Thở phào nhẹ nhõm, Mây Hồng đưa tay vượt ngục rồi đi thẳng lên phòng của Kỳ Anh:

- Nhỏ...

Kỳ Anh đang ngồi nhìn ra cửa sổ tâm trạng rất lo âu bồn chồn:

- Mi đến rồi hả?

Mây Hồng giục:

- Mi nhanh lên?

- Sao?

- Có đi không?

- Nhưng mà...

Mây Hồng gắt:

- Ta xin được cho mi ra ngoài rồi đó.

Kỳ Anh vui ra mặt:

- Ôi thật hả?

- Nhanh lên!

Kỳ Anh còn nghi ngờ nên hỏi lại:

- Thiệt hả?

Mây Hồng bảo:

- Thật Minh nói là tuần sau sinh nhật mẹ mình, nên mình muốn nhờ mi chọn quà giúp đấy.

Kỳ Anh vui hận:

- Mi thật là thông minh đó!

Mây Hồng tự hào về mình:

- Thông minh lâu rồi mà. Thôi nhanh lên đi!

Kỳ Anh thay vội quần áo rồi cùng đi với nhau đến bệnh viện.

Một lát sau hai người đã có mặt ở bệnh viện. Kỳ Anh khóc òa lên khi nhìn thấy Đức Tài nằm im mê man.

- Anh có sao không hả Đức Tài?

Mây Hồng an ủi:

- Đừng vậy mà Kỳ Anh. Mi hãy bình tĩnh lại đi. Có lẽ Đức Tài đã qua cơn nguy hiểm rồi.

Mây Hồng dìu cô ngồi xuống băng đá:

- Ngồi đi Kỳ Anh?

Nhưng Kỳ Anh vẫn cố chấp:

- Ta không thể ngồi được, ta đang lo lắng nè mi không thấy à?

Mây Hồng chẳng hiểu sao cô cũng lại nổi nóng:

- Ta biết sao không biết chứ? Nhưng mà mi cũng phải bình tĩnh hiểu chưa.

- Làm sao mà bình tĩnh được.

- Vậy thì mi làm gì bây giờ?

- Ta.

Mây Hồng nắm tay bạn giằng xuống. Cô dọa:

- Nếu mi vẫn thế thì ta sẽ về ngay thôi đó. Điều này làm cho Kỳ Anh lo sợ thật sự, nên đừng giận ta mà Mây Hồng. Ta sẽ làm theo chọt Kỳ Anh hỏi:

- Nay, sao nhà của anh ấy không ai đến vậy?

- Ừ nhỉ!

Kỳ Anh lấy điện thoại ra, cô bấm máy gọi về nhà anh:

- Alô. Con là Kỳ Anh đây!

Ông Đức Trọng bắt máy:

- Có gì thế hở con?

- Dạ, anh Đức... Tài...

- Nó làm sao?

Kỳ Anh hơi nghẹn lời:

- Dạ anh ấy bị tái nạn giao thông.

- Tai nạn ư?

- Vâng!

- Được rồi, bác sẽ đến ngay.

Mây Hồng nói với Kỳ Anh:

- Mi là người rất quan trọng đối với Đức Tài.

- Sao vậy?

- Vì trong lúc bị tai nạn, anh ấy chỉ nhớ đến số điện thoại của mi đó.

Kỳ Anh gật đầu:

- Có lẽ là mi nói đúng.

- Đúng chứ còn gì nữa mà có lẽ.

Ông Đức Trọng vừa tới. Phòng của Đức Tài cũng vừa mở. Kỳ Anh chạy đến:

- Bác sĩ anh ấy sao rồi?

Đã qua thời kỳ nguy hiểm. Nhưng vì mất nhiều máu nên còn mệt lắm.

Ông Đức Trọng thở dài:

- Vậy là may mắn rồi? Xin cảm ơn bác sĩ!

Thấy tình trạng của Đức Tài không còn nguy hiểm nên Kỳ Anh nói với ông:

Bác cứ về, con sẽ ở lại chăm sóc cho anh ấy!

- Được, được làm phiền con vậy.

Mây Hồng ông. Anh cũng nói với. Mi cũng về đi. Ta ở lại được rồi.

Kỳ Anh tiễn bạn ra tận cổng bệnh viện. Họ nói lang thang mãi cũng chán. Mây Hồng ngồi xuống băng đá để nghỉ:

- Mua giúp cháu tờ báo đi công. Nhìn thẳng bé Mây Hồng cảm thông nên mua giúp một tờ:

- Tiền đây!

Thằng bé đi rồi. Mây Hồng mới đọc báo. Cô đọc ở mảng thông tin quảng cáo:

- À, tuyển nhân viên vi tính! Mình có thể vào đây để làm.

Nghĩ là làm. Mây Hồng đến tận văn phòng.

- Xin lỗi chị tìm ai?

Mây Hồng ngập ngừng:

- Tôi, muốn xin việc làm.

- Xin việc làm hả?

- Vâng ạ! Tôi đọc báo thấy nên vào đây xin việc!

Cô gái tự giới thiệu:

- Tôi tên là Kiều Tiên, còn chị có thể chờ em.

- Tôi tên Mây Hồng!

Kiều Tiên tròn mắt:

- Chị vừa nói gì? Chị....

- Tôi tên là Mây Hồng!

Kiều Tiên gật đầu:

- À, tôi hiểu rồi! Mây Hồng. Mây Hồng đưa mắt nhìn quanh.

Công ty này cũng thật là lớn. Nếu xin vào đây để làm được thì hay quá?

Khánh Vân bước vào, thấy có người lạ nên lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì thế Tiên?

Kiều Tiên cao giọng:

- Chuyện này không có liên quan gì đến chị đâu.

- Sao? Cô nói sao?

Kiều Tiên quay lại với Mây Hồng:

- Chị qua đây ngồi chờ đi. Lát nữa giám đốc sẽ đến!

Mây Hồng đi theo Kiều Tiên ngồi xuống cạnh cô Kiều Tiên nói:

- Chị có rành vi tính không?

Mây Hồng gật đầu:

- Vâng, tôi đã có bằng vi tính. Và cả bằng Anh văn.

Kiều Tiên kêu lên:

- Ôi, như vậy thì hay quá ở đây đang rất cần người như chị đấy!

Nghe được câu nói của hai người Khánh Vân lên tiếng:

- Chỗ này đã đủ nhân công rồi. Không cần phải nhận người nữa đâu.

Kiều Tiên phản ứng:

- Chị có nhầm không đó. Chỗ này chưa có người mà. Giám đốc đang rất cần đó.

Khánh Vân cao giọng:

Tôi nói không nhận là không nhận. Kiều Tiên hất mặt:

- Chị lấy quyền gì mà không nhận chị ấy chị.

Khánh Vân buông một câu:

- Là vợ tương lai của phó giám đốc.

Kiều Tiên bật cười:

- Thật vậy sao? Phó giám đốc phu nhân!

- Đúng vậy!

Kiều Tiên bĩu môi:

- Vậy à? Nếu là như vậy thì chị cũng cần nên hoan nghênh chị ấy mới đúng.

Khánh Vân lại nhìn Mây Hồng để so sánh.

- Cô ấy trông xinh đẹp quá. Rất dễ thương ta nhất định ngăn cho bằng được, không thể để cô ấy vào làm ở đây được. Phúc An sẽ bị lung lạc mắt. Nghĩ thế, Khánh Vân liền nói:

Tôi đã nhận bạn của mình vào chỗ ấy rồi.

Kiều Tiên tỏ ý không tin:

- Chị nói dối. Giám đốc đã lên báo rồi.

- Thì đã sao chứ?

Phượng Hằng bước vào, cô xen vào câu chuyện.

- Giám đốc đã ủy quyền cho phó giám đốc tuyển nhân viên rồi.

Kiều Tiên sáng mắt:

- Ôi vậy sao? Chị có cơ hội rồi đó.

Phượng Hằng lại nói:

Hôm nay phó giám đốc bận họp nên không Kiều Tiên chu môi:

- Không phải vậy chứ?

Mây Hồng đứng lên:

- Xin lỗi, vậy tôi về, ngày mai lại đến. Kiều Tiên nói với Mây Hồng:

- Chị về, nhưng nên đưa hồ sơ lại đây. Tôi sẽ giúp chị.

Mây Hồng tỏ ý mừng:

- Vậy thì tôi xin cảm ơn cô!

Khánh Vân trừng mắt nhìn Kiều Tiên. Cô buông một câu:

- Hừ, sẽ xem được gì?

Mây Hồng đưa cho Kiều Tiên mảnh giấy rồi nói:

- Đây là số điện thoại của tôi. Cô làm ơn liên hệ giúp tôi:

Kiều Tiên tiễn Mây Hồng ra tận cửa. Quay vào lại có lời châm chọc ngay:

Người gì đâu mà đẹp một cách lạ lùng. Ăn nói dịu dàng dễ thương nữa.

Phượng Hằng nói thêm:

- Chị ấy mà vào làm việc với tụi mình chắc là vui lắm.

- Ta cũng nghĩ như mi vậy.

Khánh Vân hậm hực:

- Làm việc đi!

Kiều Tiên nhìn Phượng Hằng:

- Trời đất, chưa chi đã ra oai rồi!

Phượng Hằng mai mỉa:

- Thôi làm đi! Nếu mi không muốn mình bị trừ lương tháng này.

Khánh Vân tức anh ách nhưng không làm gì được. Nên bực bội bỏ ra ngoài.

Phúc An lật qua lật lại hồ sơ của Mây Hồng. Anh cảm thấy ngờ ngợ. Cái tên thật ngắn gọn Mây Hồng. Nhưng xem ra cô này cũng đủ tiêu chuẩn để nhận kia mà, Kiều Tiên nộ nóng:

- Anh thấy sao Phúc An?

Phúc An gật gù:

- Thử việc, rồi mới biết.

Kiều Tiên rất tin vào tài năng của Mây Hồng nên nói:

- Thử ngay bây giờ sao.

- Đúng vậy! Sao, không có vấn đề gì chứ?

Kiều Tiên gãi gãi tay:

- Thế đầu giờ chiều có được không giám đốc Phúc An gật đầu đồng ý:

- Tất. Hẹn cô ấy đi!

Kiều Tiên mừng quýnh chạy về phòng mình.

Thấy mặt cô hơn hờ Phượng Hằng hiểu ngay:

- Thành công rồi phải không?

Kiều Tiên cao giọng, cô cố ý nói to cho cả Khánh Vân nghe:

- Dĩ nhiên rồi. Đã nói là cô ấy có tài mà.

Phượng Hằng cũng vui lây:

- Vậy chừng nào chị ấy mới vào làm việc.

- Đầu tuần này.

Hôm nay là thứ sáu.

Khánh Vân bực tức đứng lên đi vào phòng của Phúc An:

- Anh...

Phúc An giật mình ngẩng đầu lên:

- Em vào mà sao không gõ cửa.

Khánh Vân mím môi, cố nén cơn tức giận:

- Cá em mà anh cũng phải thận trọng vậy sao?

- Không có trường hợp nào là ngoại lệ cả:

- Anh...

- Em vào đây có chuyện gì?

Khánh Vân đốp chát:

- Em muốn biết anh có nhận con nhỏ đó không Phúc An quên mất chuyện Mây Hồng nên hỏi:

- Con nhỏ nào?

Mây Hồng gì đó.

Phúc An bỏ viết xuống anh vươn vai một cái cho thoải mái rồi mới nói:

- Còn phải thử việc nữa mới biết được.

- Anh không thể nhận cô ta!

Phúc An ngạc nhiên:

- Tại sao?

- Tại em không thích thể thôi.

Phúc An nhú mày anh không hiểu thái độ của Khánh Vân hôm nay nên hỏi:

- Em sao vậy?

- Anh hỏi em như vậy là có ý gì chứ?

- Sao tự nhiên hôm nay em quan tâm đến việc anh tuyển nhân viên đến như vậy?

Khánh Vân mím môi:

- Vì em thấy cô ta không xứng đáng để ngồi vào chiếc ghế ấy.

Phúc An bật cười:

- Em có chủ quan không? Chưa thử việc làm sao mà biết được chứ.

Khánh Vân bậm môi:

Nhưng em không muốn nhận cô ta vào đây. Em đừng có lo, nếu chiều nay thử việc cô: ấy không làm được việc thì dĩ nhiên anh sẽ không nhận đâu.

Khánh Vân lo lắng. Cô ta đã tốt nghiệp vi tính và đã có bằng C Anh văn nữa kia mà.

- Còn gì vậy em?

Khánh Vân giật mình:

- A không, em chỉ muốn anh đừng nhận cô ta.

- Em yên tâm đi. Nếu cô ta không có năng lực thì anh sẽ không nhận đâu.

Khánh Vân nhận thấy thái độ lạnh nhạt của Phúc An đối với mình nên quay gót bỏ về nơi làm việc của mình.